

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşler, değerli dostlar,

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz’in mübarek lisanından dört hadis-i şerifi beraberce okuyalım. Bu hadis-i şerifler üzerinden dinimizi, şariatımızı öğreneceğimiz bazı hükümler çıkaracağız.

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz Müslim’in, Ebu Davud’un, Tirmizî’nin ve Nesai’nin, birçok muhaddisin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte “iman 60 kûsur bölümdür” buyuruyor. Yani iman diye bir dosya var, bunu açtın mı bundan 60-70 civarında bölüm çıkar. Bunların yani 60 ila 70 kûsur bölümün en önemlisi ‘lâilâheillallah’tır. Yolda eziyet verecek bir taş parçasını kaldırıp kenara koymak da imanın en düşük bölümüdür.

İman ne ile başlıyor? ‘Lâilâheillallah’la. Sonra melekler, kitaplar, peygamberler, kader... devam ediyor, ediyor, ediyor... İmanın biteceği zaman son noktası ne? Yolda yürürken bir taş parçası, bir cam kırığını bir çocuğun ayağına batır endişesiyle alıp çöpe götürmen, imanın bölümlerinden bir tanesi. Bir sonuncusunu, bir de en baştakini andı Efendimiz.

Sonra buyuruyor ki: “Utanmak bunlardan bir tanesidir.” Bir de ortadan bir örnek vermiş. İman 70 veya 62 türlü bölümdür diyor, en üstünü ‘lâilâheillallah’ en sonuncusu yoldaki eziyeti almak, orta yerden de bir örnek: utanmak, hayâ etmek. Bu birinci hadis-i şerif; buna tekrar döneceğiz.

İkinci hadis-i şerifi Buharî’de, Ebu Davud’da ve Tirmizî’de görüyoruz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyuruyor ki, dört şey vardır; kimde bunlar varsa onda münafıklık vardır. Kimde birazı varsa biraz münafıklıktır, kimde hepsi varsa hepsi münafıklıktır.

Küçük bir parantez açalım: Münafıklık ne demek? Kâfirlikten beter olmak demek. Münafık, kâfirliğin de en ziftli tabakası. Kur’an-ı Kerim’de azılı müşrikler için iman yolundan söz ederken “tövbe edip iman ederlerse kardeşlerinizdir” diyor Allah. Münafıklardan bahsederken “onlar pişman olacaklar, tövbe edecekler, iyi işler yapacaklar, namazlarını kılacaklar, sonra geri dönmeyecekler, ondan sonra kabul olurlar” diyor; işi yokuşa sürüyor Kur’an-ı Kerim. Cehennemin en vahşi yerinde münafıklar bulunacak, Allah buyuruyor. Ebu Cehil’den beter münafık. Şimdi hadis-i şerife dönüyoruz Abdullah ibni Amr’ın rivayet ettiği bir hadis-i şerif bu. Dört şey kimde varsa saf münafıktır, kimde biraz varsa biraz münafıktır, Yani münafıklığın, tahlil edildiğinde karşımıza çıkan dört sonucu varmış. Neymiş bunlar:

Birincisi emanete hıyanet etmek. Söz emaneti, para emaneti, insan emaneti. Çocuğumu kollar mısın diye sana emanet etmiş, bu çocuğa Kur'an ve ahlak öğretir misin diye babası sana emanet etmiş, babası gitmiş sen de cep telefonuyla konuştuğundan arkadaşlarıyla muhabbet ettiği için çocuk, onun ahlakı öğrenmesine ayırdığın bir saati öğretememişsin. Hain! Emanete hıyanet! Bu bir.

Konuşunca yalan konuşmak, iki.

Üç: Söz verdiğinde sözünde durmamak. Yani 9 demiş, 15 oluyor. 20 demiş, 30 oluyor, yarın demiş öbür gün oluyor. Söz veriyor, sözüne itimat edilmiyor.

Tartışırken aşırı gitmek.

Bu dört özellik münafıklık alameti. Kimde tamamı varsa saf ve kaliteli münafıktır. Abdullah ibni Übey ibni Selül'ün cemaatindendir. Kimde dörtte üçü varsa dörtte üç münafık, dörtte biri varsa dörtte bir münafıktır.

Bunu ölçecek olan ise Allah Teâlâ'dır. Peygamberi uyardı. Dört kırmızı çizgi çizdi: Emanete hıyanet etmek, yalan konuşmak, sözünde durmamak ve tartışırken ölçüyü kaçırmak.

Senindi benimdi derken aile kavgasına çevirmişsin tartışmayı. Bugünkü bir meseleyi tartışırken dedelerinizin tartıştığı tarla kavgasına çevirdin işi sen. Sen onunla bir araba meselesini konuşuyorsun, adamın dinini namusunu ortaya koydun. Tartışırken aşırı gitmek. Tartışma konusunu taşımak. Münafıklık alameti. Bunu da bir kenara koyduk.

Üçüncü hadis-i şerifimize geçiyoruz. Bunu da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden Tirmizî'nin kitabında rivayet edilmiş olarak görüyoruz. Buyuruyor ki: "Kıyamet günü Allah, kullarının amellerini tarttığı zaman namazı, orucu, hepsini tek tek mizana koyup tartacak Allah. O tartılacak şeyler arasında mizana konacak ağır amellerin ahlak kadar ağır olanı yoktur."

Ahlak gelecek teraziye aşağı doğru çekecek. Allah'ın terazisinde en ağır olan şey ahlak. E namaz, oruç, zekât hani dindi? Efendim onlar teraziden önce senin terazinin kurulup kurulmamasıyla ilgili barajlar zaten. Namazı olmayanın dini yok ki terazisi olsun. Bunlar hasenat, güzellikler. Sevaplar tartılırkenki rakamlar. Sonra buyuruyor ki: "Ahlakı güzel olan, gündüzü oruçlu geceyi de seccadede geçiren kadar sevap kazanır Allah katında." Tekrar hadis-i şerifi toparlıyoruz. Allah'ın terazisine konacak ahlak kadar ağır bir şey yoktur. Ahlaklı bir insan gündüzü oruçlu geceyi de namazlı geçiren kadar makama ulaşabilir Allah katında.

Yine Tirmizî'den, İbni Mace'den rivayet edilen bir hadis-i şerifi okuyoruz. Ebu Hureyre radiyallahuanh asıl ravisi. Buyuruyor ki Efendimiz: "Müminlerin en iyisi ahlakı en iyi olanıdır." Müminlerin kemal noktasında, kalitede, olgunlukta en iyisi ahlakı en iyi olanıdır. Buraya noktalı virgül koymuş, sonra devam ediyor: "Sizin en iyiniz, en ahlaklı olanıdır. Ahlakı en iyi olan da hanımlarına iyi davrananlardır." Dördüncü hadis-i şerifimizi tekrar ediyoruz. Müminlerin imanda kemale ermişi, en kaliteli ahlakı en iyi olanıdır. Peki, ahlakta kalite ne ile ölçülüyor? Kadınlara iyi davranmakla. Aleyhisselam Efendimiz'den dört hadis-i şerif okuduk. Şimdi bu hadis-i şerifleri dağarcığımıza koyup bir başka konuya dalalım.

Kardeşler, İslam nedir sorusuna cevap ararken şehitlik gibi, haccetmek gibi, Medine’de Mekke’de yaşamak gibi, teheccüde kalkmak gibi şeylerden söz ediyoruz. Mesela bir âlimin ilmini ibadetinden ölçüyoruz. Evliya vasfını koyacağımız bir insanı sabahlara kadar teheccüt namazı kılmasından ölçüyoruz. Peygamber’imizse Allah’ın terazisine konacak en ağır şey olarak ahlakı görüyor. Bu bir. Bir de ahlak deyince toplantıya düzgün kıyafetle giden, ‘af edersiniz, bir şey sorabilir miyim’ diye nezaket göstereni örnek vermiyor. Evde hanımını ölçü alarak ahlak puanı veriyor. Biz İslam deyince Hamza’nın şahadetini baz alıyoruz. Müslümanlık deyince cami yaptırmayı ölçü alıyoruz. Ama bakıyoruz ki Allah’ın terazisinde ahlak da var.

Peygamber aleyhisselam, imanı 60-70 bölüme ayırıyor. Yolda geçerken kendisinin atmadığı bir cam kırığını alan bir insanı iman ehli görüyor. Biz “belediyenin yapacağı işi ben niye yapayım” diye düşüneni ahlaksız olarak görmüyoruz. Peygamber aleyhisselam ahlakla bizim nazarımızda bağlantısı zor kurulur bir şey olduğu hâlde bunu ahlaktan değil imandan görüyor. Verdiği sözü tutmayan Müslüman bizim nazarımızda imanından bir şey kaybetmiyor olabilir, yüzü kızarmayan Müslüman bizim nazarımızda bir şey kaybetmiş olmayabilir.

“Senin baban da zaten böyleydi” diye üç kuruşluk kavgayı üç asır geriye götüren insan bize göre yanlış bir şey yapmış olmayabilir. Allah’ı temsilen aramızda bulunan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dönüyor; imanını masaya yatırıyor onun. Onun imanını masaya yatırıyor. Bizim dinimiz elbette şehadeti hedef alan bir dindir. Elbette namaz dinin direğidir. Elbette ramazanda oruç, Müslümanlık veya başka şeydir. Elbette zekât vermeyeni Ebu Bekir radiyallahuanh, Halid’le tehdit etti. El-hak bunlar doğru şeyler. Lakin bütün bunları bize öğreten Peygamber aleyhisselam ve ona yol çizen Kur’an, ahlakı iman olarak tarif ediyor. Ahlaksız Müslüman olamayacağını söylüyor ve ahlak; insanın toplumda şirin görünmesi, arkadaşları arasında temiz görünmesi, mendilini bile kullanırken yüzünü sağa sola çevirmesi şeklinde çok küçük bir alanda değil.

Ahlak insanın 24 saat beraber kaldığı, aynı yatağı kullandığı, aynı mutfağı paylaştığı, en mahrem sırlarını bir arada ve ölçüsüz bir şekilde kullandığı için yıpranması en muhtemel alan olan ve en çok gevşemeye müsait, sulanmak için en uygun zemin olan erkeğin hanımına ilişkisini, hanımını nişanlılık dönemindeki nezaketle tutup tutmadığını, 30 sene sonra bile, torun sahibi olduktan sonra dahi o nişanlılık dönemindeki nezaketi onun akrabalarına, büyüklerine karşı ilişkiyi aynen sürdürüp sürdürmediğine bakarak iyi Müslüman puanı veriyor.

İmanda en kaliteli mümin, ahlakı güzel olan mümindir. Ahlakta en iyi mümin de hanımlarına iyi davranan mümindir. Yıllar sonra eğer aynı yatak, senelerce her gece paylaşıldığı için ve kadının zafiyetleri bir bir ortaya çıktıktan sonra senin de maddî gücün evlilik yıllarına göre daha fazla yükseldiğinden Allah’ın adıyla emanet aldığın kadın, iffetini sana Allah’ın adı ile kefil gösterdiği için, sana iffetini teslim eden kadına karşı, senin nezaketinde yıpranma varsa -evet kâfir oldun diyemez sana kimse ama- peygamber ne diyor: İyilik vasfında, kalitede kaybın var senin. Bunun bedeli ne zaman ödenir? Teraziye amellerin koyulduğu zaman ödenir.

Konumuz kadınlara iyi davranmak konusu değil. Konumuz ahlak konusudur. Biz ahlaka bir çizgi çizmek istiyoruz. Bu çizgi şunu gösterecek: Ahlak imanımızla alakalıdır, fantezi değildir. Ahlak aile kültürünü filan göstermez, iman kapasiteni gösterir. “Çok ahlaklı bunlar, İstanbul beyefendisi bir ailenin çocuğu...” bu cümleler Müslüman veya gayri Müslim için geçerli olan cümlelerdir. Kâfirler için de İstanbul kültürü görmüş ahlaklı bir insan denebilir. Onların çapındaki ahlakı kastederseniz eğer. Ama bizim için kural böyle değil. Ahlak bizde imanda ne seviyede olduğumuzu gösterir. Çünkü Resûlullah aleyhisselamı bile, onu bile Allah Teâlâ’nın son peygamberi olduğu hâlde, Âdem aleyhisselam ile beraber ismi cennete ilk yazılmış birisi olduğu hâlde Allah Teâlâ örneklendirirken “çok üstün bir ahlak taşıyorsun sen ey Peygamber” diyor.

Muhammed bin Abdullah, Abdullah oğlu Muhammed’i -aleyhissalatu vesselam- miraca çıkacak kapasitede bir peygamber hâline getiren yeteneklerinden biri de azim bir ahlak taşıyor olmasıdır. Muhammed aleyhisselamı bile ayrıcalıklı yapan ahlakıdır. Dolayısıyla bir numaralı kural: Ahlak bizde şehir kültürünü, aileyi ve okumuşluğu, gördüğü öğretmenleri filan yansıtmaz. Bunlar çok basit ölçekler. Ahlak bizde imanda nerede olduğunu gösterir. İmanın olgun olup olmadığını, şeriat terbiyesi alıp almadığını, Muhammed aleyhisselamın siretini örnek almış bir ahlak yapısı taşıyıp taşımadığını gösterir, bir.

İki: Bizde ahlak sadece nezle olduğun zaman mendil kullanmakla ortaya çıkmaz. En büyük ahlak standardımız bizim, ailemizdeki ahlakımızdır. Ailemize gösterdiğimiz vefa, ailemizde tartışırken ortaya koyduğumuz tartışma üslubu, hanımlarımıza karşı kullandığımız taktiklerimiz, ahlakımızın en büyük göstergesi budur. Çünkü Peygamber’imiz aleyhisselam, Allah’ı temsil etmek, Allah’ın bizdeki isteklerini ilan etmek için konuşmuştur. O konuştuğu şeyde de “iman olgunluğa ahlakla ulaşır” demiştir. Bu ahlakı göreceğimiz en ciddi alan, en güzel laboratuvar sonucunun da hanımlarımız üzerinde ortaya çıkacağını söylemiştir. Şüphesiz her mümin anlar ki Efendimiz, erkekler kendisini dinlerken “hanımlarınızı size karşı ahlak ölçüsü veriyorum” dedi. Hanımlarına, hanımlara karşı konuşacağı zaman da “erkeklerle karşı ahlakınız” diyeceğini herkes çok rahatlıkla anlar.

Biz aileden başlayan Müslüman toplumda ortaya çıkan bir ahlaktan söz ediyoruz. Bu da ikinci kural. Müslüman kötülüğe karşı sustuğu zaman ahlak iddiasında bulunamaz. O Yahudi ahlakıyla ahlaklanmıştır. Çünkü Peygamber aleyhisselam, Yahudiler’in melun, habis, alçak, hain, nankör, Allah’ın peygamberlerinin, meleklerinin lanetine müstahak millet oluşlarından örnek verirken buyuruyor ki: “Onlardan biri ibadet yapmak üzere mabedine giderken yolda gördüğü çirkin bir işe engel olmazdı.” Kur’an da öyle diyor zaten. “Herkes kendi ipinden asılacak derler.” Gördükleri kötülüklere karşı “ne yapıyorsunuz, Allah’a isyan olan bu işi yapamazsınız, etmeyin, Allah’tan korkun” demedikleri için melun millet oldular. Bizde ahlak, toplumun kötülüklerine karşı, gençlerin ahlaksızlığına karşı, fuhşun yayılmasına, faizin yayılmasına karşı sessiz kalmamaktır. Takatin kadar, Allah’ın sana verdiği takat kadar, güç kadar Allah adına tepki göstermen ve Peygamber’inin mirasına sahip çıkman ahlaktır. Ahlak sadece nezle iken mendilini nazik bir şekilde kullanmak değildir. Hapşırırken mendil kullanmak çocuklar tarafından, kâfirler tarafından bile hatta onlar tarafından daha iyi, daha dezenfekte edilmiş şartlarda kullanılabilecek boyutlarıdır. Bunlar ahlak diye gösterilmeye değecek şeyler değildir.

Zaten halk otobüsünde uluorta hapsîrsan insanlar mikrobik diye senden kaçarlardı, otobüsten atarlardı zaten. Orda ahlaklı olmak gerekmiyor. Mecbur ahlaklısın zaten. Boş kaldığın, yalnız kaldığın zamanlarda ahlakının nerede olduğunu meleklerle göstermek zorundasın. Yatak odasında birisiyle baş başa kalıyorsun ya, o zaman senin ahlakın olup olmadığını melekler görüp en iyi, en üstün noktadan iman taşıyıp taşımadığına dair defterlerine kayıtları tutacaklardır.

İki şeyi unutmuyoruz: Ahlak, şehir kültürünü, fantezisini yansıtan bir kavram değildir. Ahlak bir insanın Allah’a imanının ne durumda olduğunu gösteren en önemli göstergelerden biridir. Namaz, Kur’an; bunlar ölüm ve kalımla ilgili meseleler. Ahlak nabız ölçüsü, tansiyon ölçüsü, damarlardaki kanın saflığını veya kirliliğini ölçen bir ölçü. Sen yaşıyor olabilirsin ama her an yatağa düşecek ve her an hastalanıp ölüme mahkûm olacak mikroplar taşıyıp taşımadığını ahlak ölçecek. Biz ahlakı, insanların annelerinden babalarından alabileceği bir kültür olarak algılayamayız. Biz ahlakımızı Allah’ın bize örnek olarak gönderdiği Muhammed aleyhisselamdan öğrendik. Hakkı konuşmayı, hakkı ayakta tutmayı ahlak olarak öğrendik. Batıldan nefret etmeyi ahlak olarak öğrendik. Ebeveyne itaat etmeyi onun ahlakı olarak öğrendik. Sılayı rahimi onun ahlakı olarak öğrendik. Bana nasıl davranılmasını istiyorsam başkalarına da öyle davranmam gerekir kuralını ahlak olarak Resûlullah’tan öğrendik.

Benim şartlarım ne olursa olsun, ben sıkıntıdayım diye borçlarım ödenmedi, benim de taksitlerim ödenmedi diye imza attığım borçlarımı erteleyemem, düşüncesini Resûlullah’tan öğrendik. Ben dağ başına çekilmeyi, evime kapanıp kötülüklerden uzak durmayı değil insanların bin bir melanetine ve onca yayılmış kötülüklerine rağmen caddelerde dolaşmayı, toplantılara katılmayı ve orda Allah’ın şeriatını, Peygamber aleyhisselamın ahlakını konuşmayı, yani kaçarak değil içine girerek, mücadele ederek, yönetime giderek veya yazarak veya konuşarak veya dilekçe vererek hakkı, adaleti, insafı, ahlakı savunmayı öğrendim Resûlullah aleyhisselamdan. Benim ahlakım budur.

Resûlullah’tan ahlak olarak “dışınla için aynı olsun” diye bir kural öğrendik. Dışarıdan âlim görünüyorsun, sakalın var, sarığın var ama çocukların sana lanet ediyorlar! Senden merhamet görmemişler, ailede başka adam, camide başka bir adam, idarede başka biri, devlet dairesinde başka biri, akrabaları arasında başka biri olmamayı, gece ne isem gündüz de o olmayı, gündüz ne isem gece de o olmayı Peygamber aleyhisselamdan ahlak olarak öğrendik. Biz yine Peygamber’den bir ahlak öğrendik. Ne idi o? Bize dedi ki, haklarınızdan feragat etmeyin, ensenizi şamar oğlanına çevirmeyin, hakkınızı arayın, kendinizi müdafaa edin, zulüm de etmeyin. Bize “Ne zarar görün ne zarar verin.” demişti. Ahlak bu. Ahlakten söz ediyorum.

İşgal edilmiş tarlamı, işgal edilmiş arsamı feda etmem ahlaklılık değil benim ama onun yüzünden dinimden fedakârlık yapmam. Onun yüzünden yıllarca hapse girmem de din değil ahlak değil. Benim ahlakım ne zarara razı olmak ne de başkasının zarar görmesine sebep olmak şeklindedir. Ben bunları nerden öğrendim? Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemden öğrendim. Bana bir ahlak kuralı daha öğretmişti. Ne demişti; sakın insanoğlunu masum kabul etme. Hiç hatası olmayan, hep senin iyiliğini düşünen, hep senin hizmetinde olan arkadaşların, kardeşlerin olacak zannetme. Sana kötülük yapsalar da kardeşlik bağlarını

koparma. İnsanoğlu bu; üç iyilik yapar, iki hata yapar. Birinde yanılabilir. Bu seni uzak tutabilir, sılayı rahimini koparabilir. Sen koparma, sen devam et dedi.

Hatasız arkadaş, hatasız kardeş, hatasız akraba, hatasız evlat, hatasız ana-baba aramayasın. Hatasız eş aramayasın. Hatasız koca, hatasız hanım aramayasın diye beni ikaz etti Peygamber ahlakı. Göklerden terbiye görmüş, ana eğitim sistemini Cebrail'den almış Muhammed aleyhisselamın ahlakını konuşuyoruz. Biz filan kültürden, filan medeniyetten değil levh-i mahfuz kayıtlarından öğrendiğimiz ahlakı konuşuyoruz. Bu yüzden bizim ahlakımız camide imamken, müezzinken, cemaatken, bir televizyonda konuşuyorken, bir toplantıda ne ise kendi nefsimizle yapayalnız kaldığımız zaman, banyoda çıplak kaldığımız zaman da ahlakımız odur. Biz nasıl dışarıda utanırsak banyoda da utanırız. Çünkü benim ahlakım kendimle baş başa kaldığım zaman, kameralardan gözlerden uzak kaldığım zaman da geçerli bir ahlaktır. Benim ahlakım sinirlendiğim zaman da aynı ahlaktır. Ben kötü sözü normal şartlarda ağzıma uygun görmediğim gibi sinirlenince de kötü konuşmam. Benim sözüm gergin olduğum zamanla keyifli olduğum zaman aynıdır.

Ben nasıl izzet-i nefsimi normal şartlarda koruyorsam başkasının desteğine muhtaç olduğum zaman da şahsiyetimden taviz vermem. Borç alacağım diye, filan konuda bana aracılık yapacak diye şahsiyetimden, dinimden, kıyafetimden taviz asla vermem. Peygamber ahlakıdır bu. Miraçtan kurallar öğrenip gelmiş, levh-i mahfuzun dibinde diz çökerek eğitim görmüş Muhammed aleyhisselamın ahlakıdır bu. Yalnız kaldığın zaman da, sinirlendiğin zaman da, muhtaç olduğun zaman da, zengin olup ihtiyaçtan uzak durduğun zaman da ahlakın aynı ahlaktır. Ben dövmeye, bağırmaya gücüm yetmediği zamanlarda, garip olduğum zamanlarda hangi ahlakı taşıyorsam, muktedir olduğum zaman da aynı ahlakı taşıyım. O zaman da asıp kesmem. Nasıl çocuk gibi hissediyordum kendimi, nasıl uzak ve yabancı hissediyordum, nasıl ilk defa gelin gitmişim bir eve de sıırıslıkam duruyordum. O evin torun sahibi kaynanası olduğum zaman da ilk günkü ahlakımı korurum. O zaman gelindim, herkes bana yeni diye bakıyordu, onun için bir şey yapamıyordum. Şimdi nasıl olsa kocama çocuk doğurdum, o evin kraliçesi oldum demem. Çünkü ben ahlakımı Peygamber aleyhisselamdan öğrendim. O, üzerine yeni kesilmiş hayvan işkembelerinin atıldığı, Kâbe'den hicret etmeye mahkûm edildiği Muhammed aleyhisselam olduğu zamanki ahlakını 10.000 kişilik orduyla o adamların üzerine, Mekke'yi fethetmeye geldiği zaman da gösterdi.

Kendisine işkence eden, kendisine Kâbe'nin etrafında secde etmeye izin vermeyen, ölüme hazır oldukları halde, her türlü cezaya hazır oldukları halde, "bizim için ne düşünüyorsun? Nasıl intikam alacaksın bizden?" diye sorulunca ne cevap vermişti? Gidin serbestsiniz demişti. Ahlak bu! Hicrete zorlandığın, kırbaçlandığın, yatağında öldürülmen için insanların mızraklarla sana saldırdığı bir ortamda hangi Muhammed'sen, ordularınla aynı yere döndüğün zaman da o Muhammed olursun. Sallallahu aleyhi ve sellem. Ona ümmet olmak; bu standardı, bu kapasiteyi yaşamak demektir. Zayıfken, zavallıyken hiçbir şey diyemiyordun. Eline güç geçince Karunlaşırsan, firavunlaşırsan ahlakı kaybettin demektir. Çünkü Müslüman, ahlakını kültür olarak değil, iman olarak görür. Çünkü Kur'an, ahlakı Allah'ın kullarından istekleri arasında anmıştır. Çünkü Kur'an Yahudiler'den, Hristiyanlar'dan bahsederken onların içinde ahlaksızların olduğunu söylüyor. Demek ki Allah'tan kopanlar önce ahlakı

bırakıp Allah'tan kopuyorlar. Zira kıyamet günü Allah'a götüren, Allah'ın terazisindeki en ağır faziletlerden, en üstün sevap kaynaklarından biri muhakkak ahlaktır diye düşünür mümin.

Müminin ahlakı sadece nezle olduğu zaman mendil kullanmak, bayramda çocuklara el öpmeyi öğretmek, büyükler gelince onlara çay ikram etmek, kahve ikram etmek değil. Bunlar gâvurlarda da var, ateistlerde de var. Bunlar zenginin karşısında zaten gösteriliyor. Gücü olanın, müdürün veya forslunun önünde bu ahlak herkeste var zaten ama mümin, Allah'a karşı ahlaklıdır; bir. Biz Allah'ın önünde ahlak taşırız. İki: İnsanlara karşı ahlaklıyız. Üç: Kendimize karşı da ahlaklıyız. İzzet-i nefsimize, şahsiyetimize dikkat ederiz hatta mümin, sivrisinek de olmak üzere mahlûkata karşı da ahlaklıdır. Onları da Allah yarattığı için onlara eziyet etmez. Bindiği hayvanı kırbaçlarken dikkat eder mümin. Eğer bir sineği camı açıp kovacak gücü varsa onu öldürmez, kovar. Sineğe karşı bile ahlakı vardır müminin. Çünkü mümin iman eder ki sineği yaratanla beni yaratan aynı Allah'tır. Dolayısı ile sineği bir hikmete binaen yaratmıştır. Beni dişlemediği, onu kovabildiğim sürece sineği neden öldüreyim diye düşünür.

Beslediği ineği evladı gibi besler mümin. Keçi besliyorsa, keçisini dağda güdüyorsa, ona kendi çocuğunu evin bahçesinde oynattığı gibi muamele eder. Elbette hayvanî şartlarda muamele eder ama çocuğuna gösterdiği merhamet, çocuğuna gösterdiği ahlak, keçisine de gösterilir, ineğine de gösterilir. Evinde beslediği başka bir hayvana da gösterilir. Bunun için evinde beslediği kediye ahaksızlık yapan kadını Allah cehennemle cezalandırdı. Kediye aç bıraktı kadın. Sonra öldü. Normalde cehenneme girmeyecek biri olduğu hâlde kediye ahaksızca muamele yaptığı için o kadın cehenneme girdi. Bir köpeğe susuz gördüğü için su veren de köpeğe karşı ahlakını ortaya koyduğu için Allah'ın affına nail oldu. Din bu.

Bu dinin ahlakı da bu. Köpeklere karşı bile nezaket istiyor, kedilere karşı nezaket istiyor. Öbür taraftan şeriatla köpekler necis; salyası bir kuyuyu pis yapacak kadar çirkin bir hayvan domuz ve köpek. En pis hayvanlar olmalarına rağmen ona gösterilen bir nezaketi bile Allah, ahlak standartlarında görüyor. Tekrar vurguluyoruz, tekrar perçinliyoruz, tekrar ilan ediyoruz. Müslüman'ın ahlakı bir toplum kültürü, İstanbul beyefendiliği veya gün görmüşlüğü, çok oturmuş kalkmışlığı göstermez. Bizde iman, Allah'a imanımızın en büyük göstergesi, nasıl cennete girmek diye biliniyorsa, aynı şekilde dünya standartlarında bizim Resûlullah aleyhisselamdan öğrendiğimiz standartlarda imanımız ahlakımızdan ölçülüyor.

Ahlaklı bir müminin gece sabaha kadar namaz kılan bir abid gibi, akşama kadar oruç tutan bir saim gibi Allah'tan sevap kazanacağını Resûlullah aleyhisselam ilan etmiştir. Bunlar herhangi bir şekilde çocukları eğitmek için, insanları ikna etmek için söylenmiş seçim propagandaları filan değildir. Bunlar Allah'ın adına konuşan ve bize Allah'ın ne istediğini ilan etmek için 23 yıl insanların arasında duran Resûlullah Efendimiz'in, onun insanlara getirdiği düzendir. Bu çocuklarını diri diri gömecek kadar vahşi bir hayat yaşayan, kendi neslinden olan insanları bile öldürmekte sakınca görmeyen, cahiliye hayatı yaşayan ve cahiliye vasıfları Kur'an'da tescil edilmiş olan Mekkeli müşriklerin gördüğü eğitimidir. İşte o adamlar, kendi çocuklarını gömecek olan o adamlar bile bütün insanlığı bağırlarına basacak

hâle nasıl geldiler. Resûlullah aleyhisselamın öğrettiği bu ahlak standartlarında geldiler. Bunun için perçinleyip, perçinleyip, perçinliyoruz: Diyoruz ki: Ahlak dindir.

Ahlak fantezi değildir. Ahlak, Allah'ın mizanına konacak şeydir. Peygamber Efendimiz ahlakın en önemli göstergelerinden birisi olan yalanı, tartışırken aşırı gitmeyi, sözünde durmamayı, emanete hıyanet etmeyi, değil kâfirlik münafıklık olarak göstermiştir. Dağ başında da olsan Allah'ın şeriatına göre yaşayacaksın. Kulelerde de yaşasan, plazalarda da yaşasan bu bütün şeriat değil mi. Allah'ın dini değil mi. Peygamber seni yönlendirmek için gelmemiş mi. Ahlak imandandır; bir. Kur'an böyle diyor. Resûlullah böyle diyor. İki: Ahlak sadece toplumda şirin görünmek, insanlara nazik bir iki cümle söylemek, üstün kirlenince mendille onu silmek, ütülü giyinme... bunlar gâvurlarda da bulunan ahlak standartları. Asıl ahlak, Müslüman'ın imanı ile yaşamış olmasıdır. Toplumu iman standartlarında ayakta tutmak ahlaklılıktır.

Mücadeleci bir fert olmak, Kur'an ahlakını yaşadığın topluma aşı yapıp, o toplumu da Kur'an'lı hâle getirmek için mücadele eden ahlaklıdır. Evindeki kimliği camideki kimliğiyle aynı olan insan ahlaklıdır. Çocukları tarafından bile nazik ve merhametli bir baba olarak bilinen, gelinleri tarafından bile hanımefendi olarak bilinen birisi ahlaklıdır. Sana gelinlerin, kızların "aman Allah" desinler, arkadaşların da evliyaların bu asırdaki son uzantısı zannetsin. Bu çelişkiyi arkadaşlarına yutturursun. Cemaatteki arkadaşlarına yutturursun, tarikatındaki arkadaşlarına yutturursun, zikir meclisindekilere yutturursun. Sübhanallah, zikir meclisi başladı mı bu adam gidiyor, Peygamber'le baş başa kalıyor diyorsun; hâlbuki onun gelini, kızı, torunları yeter ki bu zikir meclisine gitsin de benden iki saat uzak dursun diyorlar. Bu çelişkiyi birbirimize yuttururuz.

Ama Allah'ın melekleri her iki tarafı da izledikleri için bu çelişkiye inanmazlar. Evdeki kimliği ile tarikat meclisindeki, kitap okuduğun meclisteki kimliği aynı anda önüne konduğu zaman kızaracağın şeyler varsa o zaman ahlakını yeniden topla. Ne yap biliyor musun; camideki, zikir meclisindeki, vakıftaki, toplantıdaki, düğündeki kimliğini evinde sergile, işçine karşı sergile. İşçin de seni öyle bilsin. İşçi de kıyamet günü şahit olacak. Kim gördüyse seni, kim senden bir şey dinlediye şahit olarak gelecek kıyamet günü. Vuran elin, söven dilin, bakan gözün şahit olmayacak mı kıyamet günü? Onları konuşturmayacak mı Allah? Arkadaşların konuşmayacak, onlardan önce elin konuşacak, ondan önce ayakların konuşacak.

Bu sebeple kanunumuz şu: Ahlak fantezi değildir. Ahlak dindir. Ahlak Allah'a yaklaştıır. Peygamberi'ne yaklaştıır. İnsanı cahil, sefil, alçak, rezil bir durumdan en üst mertebelere çıkarır. Katilken Ömer bin Hattab olursun. Zalimken Resûlullah aleyhisselamın en büyük müdafii Halid bin Velid olursun. Ama ahlakla, ama Resûlullah ahlakına uyarak.

Aziz kardeşler, değerli dostlar, ahlakın en önemli göstergesi Allah'a karşı ahlakımızdır dedik. Mümin, Allah'a iman eder, onun kitabına teslim olur, onun Peygamberi'ne teslim olur. Bunlar zaten yarı yukarı yarı aşağı diğer Yahudiler'de, Hristiyanlar'da da var. Onlar da böyle şeylere inanıyorlar. Ama mümin bir farkla kendisini sıyrır; nedir o fark? Mümin karanlık yerde de yalnız yerde de Allah'ın onu gördüğünü hisseder. Ahlak bu işte. Allah'a karşı ahlak bu. Dedik ya, zikir meclisinde sana mendil dayanmıyor. Sırılsıklam oldun, sakalların ıslandı.

Ebu Bekir'in cömertliğinden bahsedildikçe, filan sahabenin şecaatinden bahsedildikçe, coştun mübarek coştun! Lakin kendinle baş başa kaldın mı nerde o ağlayan adam... Nerde o... Zikir meclislerinde gördüğüne inandığın Allah, yalnızken seni görmüyor mu? Ahlak nerede devreye giriyor; burada devreye giriyor.

Mümin yapayalnız, dünyanın bütün müminleri ölmüş olsa o tek kalsa, yine utanır yine ahlak sahibidir. Ahlakı onunla beraberdir. Çünkü Allah'a karşı ahlakımız bizim yanımızda insanlar bulunduğu zaman değil, Allah beni nerede görüyorsa benim ona karşı ahlaklı durmam gerekiyor. Nerde görüyor beni Allah; her yerde görüyor. Bunun için selamı yaymak ahlaklılıktır. Neden?

Bir mümin gördün, ona selam vermedin veya verdiği selama aleykümselam demedin. Allah senden selam istemişti. Mümin kardeşine yaptığı iyiliğe karşı teşekkür etmiş olman bir ahlaktır. Peygamber bunu senden istiyor. Ne diyor; insanlara teşekkür etmeyen Allah'a da şükredemez. Sen teşekkürü diline yakıştıramıyorsun, zaten yapacaktı adam, mecburdu diyorsun ama ahlaktan kaybettin. Evet, borcunu ödemiş oldun ama ahlaktan kaybettin. Çünkü Peygamber, senin o adama "teşekkür ederim, Allah senden razı olsun" demeni Allah'a şükrüne bağlamıştı. Başta ne dedik; ahlak fantezi değil, şirin görünmek değil, imanın yansıyan şeklidir.

İmanlı bir hayat yaşayıp yaşamadığımızı gösterir. Emanet sahibi misin? Tamam ahlaklısın. Emanet ne? "Biz tatile gidiyoruz, arabaya göz kulak olun, camdan bakın..." bu emanet değil. Bunu kapıcılar da yapıyor zaten. Otoparkçılar da böyle yapıyorlar. "Bizim çocuğa göz kulak olur musun, arkadaşları kötü kimseler olmasın" dendi, "ben üstüme alamam kusura bakmayın, çocuk işi ağır" de kurtul. Tabii tabii, ilgilenirim dedin, bir daha çocuğu parkta oynarken gördün sen; hiç izlemedin. Sen hoca mısın öğretmen misin? Emanet vasfın kayıp, ahlak vasfın kayıp. Allah'a karşı ahlaklı olduğunu iddia edemezsin sen. Çünkü bizim ahlakımız sadece nezle olduğumuz zaman ortaya çıkmayacak. Üzerimize aldığımız emanet bizim ahlaklı olup olmadığımızı gösterecek.

Niye Resûlullah Efendimiz, sarımsak soğan yiyen mescide gelmesin, diyor? Niye diyor? Çünkü müminin ağız temizliğinin olmayışı, müminin yanında oturan biri tarafından 'uf puf'la karşılanması ahlaka aykırı değil, Peygamber Efendimiz'in ahlakında, onun mümin anlayışında mümin berraktır, temizdir. Sarımsak yemişsin, mescide geldin, yanındaki rahatsız oluyor. Temizlik standartların nübüvvet terbiyesi görmüş insanların standartlarında değil. Gelme bari mescide, evde namazını kıl diyor. Sen her şeye rağmen mümin kardeşlerinin yanında paketini çıkarıp sigara içebiliyorsan ahlak puanını getir görelim senin. Yasal hakkın, açık alanda yasal hakkın olabilir. Lakin Allah'ın açığı kapalı olmaz, bunu bilmeliydin sen. Güya buna iman etmiştin. Hani hatim dualarında, mevlit gecelerinde naat yakanlar "karanlık bir gecede simsiyah bir taşın üstünde kapkara bir karıncayı gören Allah" diye başlıyorlardı edebiyata, hani edebiyatı oydu? Bu sigara paketinin bütün dünya düşmanı olduğu hâlde niye sen mümin kardeşinin önünde çıkardın? Niye onu "benim yanımda içme onu" demeye mecbur ettin? Ahlak. Ahlakten söz ediyorum. Yasalar sana açık alanda serbestlik vermiş olabilir. Yarın hatta "sigara içmeyenler vatandaşlıktan atılacak" diye bir şey de olabilir, şaşma bu dünyada. 100 sene önce bu topraklarda etekli birisi liselere, rüştiyelere iptidaiyelere

gitseydi girebiliyor muydu okullara? Azınlıklar bile, Hıristiyan çocukları bile uzun eteklerle rüştiyelere gidiyorlardı o zamanlar. Ne oldu sonra? Uzun etek giyenlerin insan olup olmadığının, casus olup olmadığının konuşulduğu bir zamana geldik. İnsan ahlakı bu. Biz nübüvvet ahlakını konuşalım. Arş terbiyesi görmüş, levh-i mahfuzda eğitim görmüş Peygamber'in terbiyesinden konuşmak zorundayız biz.

Kardeşler, bizim ahlakımız Allah Teâlâ'nın gözü önünde yaşadığımız ahlakımızı yansıttırıyor. Biz herhangi bir şekilde ahlakımızı fantezi kabul etmiyoruz. Ben sılayı rahim bağımı kopardığım zaman, Allah'ın koparmayın dediği sılayı rahim bağımı kopardığım zaman, mesela en yakın akrabama, dedeme, neneme vesaireye sılayı rahimin gereğini yapmadığım zaman Allah'tan neden utanmıyorum?

Bizim ahlakımız haladan utanmayı teyzeden utanmayı gerektirmiyor. Teyzeyi yaratan Allah onun hakkını istiyor zaten. Ahlakdan ahlaka fark var. Nezle olunca mendil kullanma ahlakı başka bir şey. O başka bir ahlak. Ben cep telefonu kullanırken de ahlaklı olup olmadığımı ispat ederim. Yatsı namazı kılınmış, herkes yatağına girmiş. Muhakkak sabah namazına kalkacak. Gece yarısı telefon ediyorsun, sen yakın akraba mısın, evinde cenaze mi var. Yatsı namazından sonra Peygamber aleyhisselam "oturmayın" diyor. Sen gece yarısı Müslüman kardeşini arıyorsun, ne var ne yok diye. Bu Müslüman'ı uyandırdın. Bu kul hakkı. Aslında cep telefonu ahlak testinden sonra, bütün hadis-i şerifleri bilene satılması lazım. Çoluk, çocuk, deli, akıllı, akılsız eline geçen cep telefonu satın almış. Bu da bir fitne. Ama mümin üç beş tane de cep telefonu kullansa, onu Allah Teâlâ'nın murakabesi altında, gözleri önünde kullandığını bilir. Bir de bir mazeret çıktı, gece yarısı seni arıyor, "e benimki ücretsiz hat, merak etme" diyor. Yahu senin telefonundaki kontör ücretsiz, benim hayatım ücretli, saniyelerim ücretli benim? Ben dakikalar ölçüyorum. Senin hattın ücretsiz olabilir. Kıyamet günü sana hesap sorulmayacak olabilir, o taifeden olabilirsin sen. Ben gecemi gündüzümü nasıl geçirdiğimin hesabını vereceğim. Hem cep telefonuyla görüşüyorsun, 'alo' diye nasıl başlarsın sen! Nerde selamunaleyküm? Hani müminler birbirlerine selam verirlerdi? Ahlak, ahlak, ahlak. Caminin bahçesinde selamunaleyküm hacı abi, cep telefonunda "alo nasılsınız, iyi günler!" Biz teknolojik bir cihazı bulunca sünneti yok mu sayacağız! İşte ahlakımız, cep telefonunda da bizim şeriat ahlakıdır. Nübüvvet terbiyesi görmüş bir ümmetin ahlakıdır. Miraç görmüş bir Peygamber'in, Allah Teâlâ'nın "en üstün ahlak sahibisin sen ey Peygamber" dediği bir Peygamber'in ümmeti olduğumuzu cep telefonunda da ispat ederiz. Etmemiz gerekiyor.

Bizim ahlakımızda yemek yedirmek vardır. Sadece düğün yemeği değil. Biz öyle bir Peygamber'e iman ettik ki. Ne diyor; "birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olamazsınız. İman etmedikçe cennete de giremezsiniz. Ben size birbirinize sevmenize sebep olacak bir şey söyleyeyim mi?" Buyur ya Resûlallah. "Çok yemek yedin birbirinize, selamı yayın aranızda." Kardeşliğimizin sigortası gibi şeyler bunlar. Ama yemek yedirmemiz. Ziyafet değil, yemek yedirmek. Namazdan çıkınca "gelin arkadaşlar bizde bir tas çorba içelim" deyip hakikaten bir tas çorba verip gitmek. Sünnet bu. Şov yapmak değil. Mideleri ve şehveti azdırmak, şeytanı kıs kıs güldürmek değil Resûlullah aleyhisselamın teşvik ettiği. Sen sadece ramazanda zengin arkadaşlarını iftara çağırmayı iftar vermek olarak algıla, 11 ay bu sünneti unut. Nerde bu ahlak? Bizim ahlakımız başka bir ahlak. Biz Riyâzü's-Salihin okuruz. Orada

tarif edilen Müslüman gibi olmaya çalışırız. İşte ahlakımız bizim. Ahlak standardımız. Ahlak kanunnamemiz Riyâzü's-Salihî'dir bizim.

O kadar ki biz kâfire karşı bile ahlaklı bir ümmetiz. Bütün bu ahlakımız Müslüman'a karşı değil sadece. Kâfire karşı bile eğer harbî bir kâfir değilse, harp etmiyorsa bizimle, yani Müslümanlar'a karşı siyasî, coğrafi, askerî bir savaş içinde olmayan bir kâfir ise insanî seviyeleri en üst şekilde ilişkilerimizi devam ettiririz onunla. Allah'ın kitabında ayet var. Yemeklerini yiyebilirsiniz, yemek yedirebilirsiniz Allah Teâlâ buyuruyor. Ama Müslümanlar'ı meydanlarda sinek avlar gibi avlayan kâfirlere karşı herhalde ziyafet verecek hâlimiz yok. O kâfirden bahsetmiyoruz. Komşuyuz 2-3 senedir aynı topraklarda yaşıyoruz, bize bir tuzağı olmadı, biz onunla savaştık, yemeğini yeriz, yemek yediririz, eğer yemeğinde et yoksa mesela. Ona da dikkat ederiz. Evindeki gidip de kestiği domuzdan yemeğimiz herhâlde. Ahlakımız bizim kâfire karşı geçerli. Kâfire karşı bile. Müslüman'a zaten cennete girebilmem için ahlaklı davranmam gerekiyor ama kâfire karşı da bizde Allah Teâlâ ahlak görmek istiyor.

Madem ki Resûlullah Efendimiz, Allah'ın terazisine konulacak şey olarak ahlakı gösteriyor, imanımı hanımına olan ilişkiye bağlıyor, kendisine yakınlıktan söz ederken “ben hanımlarıma iyi davranıyorum, kim hanımına iyi davranırsa kıyamet günü en yakınım o olacak” diyor, madem ahlakın en bariz olduğu yerlerden biri olan yalan, hıyanet, kavgâ, gürültücülüğü münâfıklıktan sayıyor, yoldaki bir cam kırığını alıp çöp kutusuna koymayı Allah'a iman edip cennete gitmenin 70 kuralından biri olarak önüne koydu; öyleyse ben ahlakımı imanım gibi korurum. Bana “senin Müslümanlığın nerde” denmesinden rahatsız olacağım gibi “senin ahlakın nerde” denmesinden de şiddetle rahatsız olurum.

Allah'ın izni ile imanı güçlü olanın ahlakı da güçlüdür. Çelişki varsa bir taraf sahtedir. Yani “çok ahlaklı ama iman yok adamda” ise o ahlak nezle iken mendil kullanma ahlakı. O kadar o. Bizim bahsettiğimiz ahlak değil. “Çok güçlü Müslüman, ayet biliyor hadis biliyor, her sene hacca gidiyor ama evinde ahlaksız.” Biz öyle görüyoruz. Allah nasıl gördüğünü Peygamberi'ne gösterdi. Peygamberi bize tarif etti, hanımlarınızı dövmeyin demedi. Yani yer gelir insan patlatır iki tokat ama “ben dövmüyorum ha, dikkat edin” dedi. Ne nazik ölçü. Ne ahlaklı bir kural. Ne muhteşem bir kural. “Ben dövmüyorum ha, dikkat edin.” Sonradan nazik bir kural daha koydu: “Kıyamet günü bana en yakın olacak olanlar ahlakı bana en yakın olanlardır” dedi. Bu ahlakı ne zaman kullandı; kadın dövmekten söz ederken kullandı. Ama nezaket abidesi, meleklerin peşinden koşamadığı bir Peygamber. Bir ahlak sultanı olduğu için “dövmeyin karıları, el kaldırmayın” da demedi. Onu demeyi bile uygun görmedi. Ahlak ahlak. Ahlakı söz ediyoruz. Ahlak! Nezle iken mendil kullanmak başka şey. O ahlak ne ahlakı; işte nezle ahlakı. Biz insanlık ahlakından, kul olma ahlakından, Allah'ın cennetine şerefle girme ahlakından söz ediyoruz.

O zaman kardeşler, madem ki bu dağ gibi büyük gerçekle karşılaştık; biz yaşadığımız toplumun büyüttüğümüz çocukların, görev yaptığımız yerdeki insanların ahlakını savunmak, Peygamber ahlakı, nübüvvet ahlakını, kaynağı miraç olan, levh-i mahfuz olan ahlakı savunmakla mükellefiz. Biz alkole karşı savaştığımız gibi faize karşı da savaşmak zorundayız. Biz cinayet olmasın, katliam olmasın diye savaştığımız gibi, kendimize bunu görev

gördüğümüz gibi, namaz kılmayanın cehenneme gireceğinden dolayı ona esef edip yalvarıp namaz kıl diye savaştığımız gibi ahlak için de dosya açmak zorundayız. Zaman kötü, ahlak da kötü diye bir savunma asla yapamayız. Zaman kötü ise bu zamanı iyileştirmenin mücahidi ben değil miyim? Resûlullah ve ashabı, kendi çocuklarını bile diri diri gömen ahaksızların ortasında, ahlakta melekleri geçecek insanlar çıkarmadılar mı. Bu zaman o zamandan da mı kötü? Biz ahlakın savunucuları; ama Resûlullah aleyhisselamın çizdiği ahlak profilinin savunucuları olmayı iman meselesi olarak görmek zorundayız.

Bir gencin ahlakî zafiyetlerini, Riyâzü's-Salihin standartları dışında kalan ahlakî zafiyetlerini onunla ilgilenme konusu olarak görmeliyiz. Çocuğumuzu okula götürürken eğitimi daha iyi okul arar gibi, ahlakının daha az zarar göreceği okulu tercih etmek zorundayız. Hangi işte tercih yaparsak ahlakı öne çıkarmak zorundayız. Bir kız annesinden babasından rıza olmadan, onun haberi olmadan bir erkek arkadaşıyla velev ki el değmeden, velev ki konuşmadan olsun, evlenmesine onay verecek, “sen beni git şimdi annemden iste” diyecek, bu İslam'ın, İslam toplumunun, bu Ebu Bekir ahlakının kabul etmeyeceği düşüklüğü gösterecek, annesinden babasından habersiz, ondan sonra da imam hatip mezunu diye iyi gelin yaptığını söyleyeceksin sen.

Bizim ahlakımız imandır.

24 saat, ışıktaki ve karanlıkta, gündüz ve gece, tek veya kalabalıkta, bizi gözetleyen ve meleklerine bizimle ilgili raporlar tutturarak Allah'ın murakabesine iman eden bir ahlakımız var bizim. Biz ahlaka ‘iman’ diyerek bağlanmış bir ümmetiz ve ahlak, nezlede mendil kullanmaktan ibaret değildir. Ahlak, Allah'ın şeriatının olduğu gibi yaşanmasının adıdır. Ve ahlaklılar kıyamet günü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem daha yakın olacaklardır. Onların terazisi Allah'ın izniyle daha ağır basacaktır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.